

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **M. B.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Riegrova 15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011 č.j. KUOK 23809/2011, ve věci námitek proti záznamu bodů v registru řidičů,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10.1.2013 č.j. 22A 54/2011-29 **se z r u š u j e .**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2.3.2011 č.j. KUOK 23809/2011 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.200,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

k rukám Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky se sídlem v Olomouci, Riegrova 15.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011 č.j. KUOK 23809/2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23.9.2010 č.j. SMOI/ARMV/70/2612-20/2010/Cho, Ku, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzen záznam dvanácti bodů v registru řidičů ke dni 8.4.2010.

Jelikož žalobce při podání návrhu ani dodatečně ve lhůtě stanovené soudem nezaplatil soudní poplatek, soud podle ust. § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) s poukazem na ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích) řízení zastavil usnesením ze dne 10.1.2013 č.j. 22A 54/2011-29. Toto usnesení nabylo právní moci dne 18.1.2013 doručením do datové schránky zástupkyně žalobce. Dne 16.1.2013 byl soudní poplatek v kolkových známkách zaplacen, jak vyplývá z obsahu soudního spisu. Podle ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích soud ve věcech správního soudnictví zruší napadené usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, je-li poplatek zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci. Jelikož právě taková situace v posuzované věci nastala, když poplatek byl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení pro jeho nezaplacení nabylo právní moci, krajský soud usnesení o zastavení řízení ve smyslu ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušil (výrok I rozsudku).

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný rozhodl v rozporu s právními předpisy i s ustálenou judikaturou správních soudů. Žalobce v průběhu správního řízení vznesl námitky, zejména ohledně důvodnosti záznamu bodů za údajný přestupek ze dne 14.9.2007. V podání ze dne 10.8.2010 žalobce detailně popsal okolnosti tohoto údajného přestupku a zejména pak skutečnost, že výslovně odmítl zaplatit pokutu a podepsat pokutový blok. Správní orgán I. stupně si sice vyžádal část „A“ pokutového bloku, z níž je naprosto zřejmé, že žalobce tento pokutový blok nepodepsal a že tedy ve smyslu ust. § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen zákon o přestupcích) neprojevil ochotu pokutu zaplatit a věc vyřešit v blokovém řízení, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatoval, že mu nepřísluší přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, jimiž byly uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Rovněž uvedl, že porovnáním přestupkového bloku s oznámením o uložení pokuty neshledal rozpor a považuje toto blokové řízení za věc pravomocně rozhodnutou. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto argumentaci správního orgánu I. stupně převzal a dále uvedl, že z důvodu uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení pochybnosti vznesené žalobcem se časově neslučují s možnostmi uplatnění mimořádných opravných prostředků, které umožňuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen správní řád). Rovněž uvedl, že bloková pokuta je platná a její zpochybnění je nedůvodné. K odkazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) žalovaný sdělil, že tato je pro něj zcela nezávazná. Podle

žalobce správní orgány obou stupňů postupovaly svévolně a protiprávně, když nerespektovaly ust. § 50 odst. 4 správního řádu a podklady pro rozhodnutí hodnotily účelově a nesprávně k tíži žalobce. Žalobce znovu zdůraznil, že pokutový blok ze dne 14.9.2007 nepodepsal a pokutu nezaplatil, čímž nebyly splněny obligatorní podmínky blokového řízení a pokutový blok tak není relevantním rozhodnutím. Za naprosto svévolné pak žalobce považuje ignorování ustálené judikatury NSS žalovaným, a to zejména rozsudku ze dne 17.2.2011 č.j. 9 As 75/2010-49 a rozsudku č.j. 9 As 68/2010-81. Dále žalobce zpochybnil záznam tří bodů provedený na základě přestupku ze dne 29.1.2007, jehož podkladem byl příkaz Magistrátu města Olomouce ze dne 11.5.2007 č.j. SmOI/AŘMV/2/406/2007/Šu. Podle žalobce tento nespáchal přestupek, pro který by mu bylo možno provést jakýkoliv záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, neboť výrok tohoto rozhodnutí je natolik vnitřně rozporuplný a zmatečný, že umožňuje několik navzájem si odporujících interpretací. Zásadní vadou tohoto příkazu je rozpor mezi popisem skutku, jeho právní kvalifikací (zjevně nesprávnou a nepřiléhavou) a mezi uloženou sankcí, která byla uložena v rozporu se zákonem, pokud by žalobce byl skutečně postižen pro tvrzený přestupek. Tento zjevně nepřezkoumatelný a nesrozumitelný příkaz nemůže být odkladem pro provedení záznamu v bodovém hodnocení řidiče.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, s nimiž se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal a na svých závěrech setrvává. Zdůraznil, že v odvolacím řízení o námitkách odvolací orgán nemůže přezkoumávat, zda byl přestupek pravomocně ukončen a zda za tento přestupek byl uveden správný počet bodů v souladu s přílohou k zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 361/2000 Sb.). Za účelem zrušení pravomocných rozhodnutí je nutno využít mimořádných opravných prostředků. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 7.6.2011 uvedl, že žalovaný při své rozhodovací činnosti správního orgánu II. stupně ustrnul v jistých myšlenkových schématech a nereflektuje aktuální výklad jednotlivých norem prováděný správními soudy včetně NSS či Ústavním soudem a mechanicky opakuje klišé, která jsou dávno judikatorně překonána. Žalobce zrekapituloval své žalobní důvody takto:

- oznámení policie o spáchaném přestupku nemůže být jediným podkladem pro rozhodnutí, zejména za situace, kdy řidič uvádí, že se přestupku nedopustil;
- přestupek lze v blokovém řízení projednat pouze tehdy, pokud obviněný z přestupku s tímto způsobem projednání a rozhodnutí souhlasí, pokud předmětný pokutový blok není podepsán obviněným a nelze jiným způsobem prokázat souhlas, nelze jej považovat za pravomocné rozhodnutí;
- s tím souvisí skutečnost, že v předcházejícím správním řízení žádným relevantním způsobem nebylo prokázáno tvrzení žalovaného, že by žalobce pokutu skutečně zaplatil;
- rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení je rozhodnutím sankčním, a proto je zde nutno aplikovat ve zvýšené míře základní zásady správního řízení, a to zejména zásadu materiální

pravdy (§ 3 správního řádu) a zásadu správního trestání včetně zásady „in dubio pro reo“.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 7.6.2010 podal žalobce námitky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidičů. Řízení o námitkách bylo zahájeno dne 8.6.2010 a žalobce byl vyzván, nechť se dostaví k seznámení s podklady rozhodnutí. Dle protokolu o výpovědi ze dne 29.6.2010 si žalobce převzal kopii správního spisu s tím, že se vyjádří do 23.7.2010. Ve vyjádření doručeném žalovanému dne 22.7.2010 žalobce upřesnil námitku tak, že se vztahuje k záznamu tří bodů ze dne 9.6.2007, neboť si žalobce není vědom toho, že by mu předmětný příkaz byl doručen, a proto nemohl nabýt právní moci. Dále namítl, že výroková část příkazu neodůvodňuje záznam tří bodů, neboť ve výroku není uvedeno žádné jednání, ze kterého by bylo možno odvodit záznam tří bodů. Dále brojil proti záznamu jednoho bodu ke dni 14.9.2007, neboť vylučuje, že by souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a není si vědom, že by jiný správní orgán o tomto přestupku rozhodl. Námitky žalobce byly dále upřesněny podáním ze dne 10.8.2010, a to pokud jde o přestupky ze dne 29.1.2007 a 14.9.2007. K prvnímu z nich žalobce poukázal na problematickou výrokovou část příkazu Magistrátu města Olomouce ze dne 11.5.2007, když popsáním jednáním sice žalobce naplnil všechny obligatorní znaky ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., avšak zcela nesprávné je kvalifikovat jeho jednání podle ust. § 5 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Zcela nepřiléhavé je také hodnocení podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. jednak proto, že žalobci není žádné takové jednání ve skutkové větě kladeno za vinu a jednak proto, že záznam tří bodů za tento přestupek je zcela nedůvodný a provedený v rozporu se zákonem. Dále žalobce zdůraznil, že pokud by způsobil z nedbalosti dopravní nehodu a poté neprodleně vozidlo nezastavil, dopustil by se nepochybně dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu, a to dle § 22 odst. 1 písm. j) a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Ve výroku tohoto rozhodnutí je však uvedeno toliko ust. § 22 odst. 1 písm. j), ačkoliv porušením povinnosti podle § 4 písm. a) či § 5 odst. 1 písm. a) či písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. tato skutková podstata vůbec nezahrnuje. Spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) by přitom odpovídala i výše uložené sankce, kterou zákon o přestupcích stanoví v § 22 odst. 9. U přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona však výše sankce stanovena není, takže mohla být uložena pouze do výše 1.000,- Kč. Z těchto všech důvodů usuzuje žalobce na rozporuplnost a zmatečnost výroku, který umožňuje několik navzájem si odporujících interpretací, takže není zřejmé, jakou povinnost vlastně žalobce porušil. K přestupku, jehož se měl dopustit dne 14.9.2007, žalobce uvedl, že toho dne ve 20:45 hod. řídil služební motorové vozidlo v O. na ulici D., byl zastaven strážníky Městské policie Olomouc, kteří jej obvinili ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že porušil zákazovou dopravní značku B1. Žalobce si tohoto porušení nebyl vědom. Při jednání jeden ze strážníků začal vypisovat pokutový blok. Žalobce však odmítl zaplatit s tím, že se bude hájit v přestupkovém řízení před správním orgánem a odmítl pokutový blok podepsat. Strážníci jej ještě chvíli přemlouvali, aby věc ukončil v blokovém řízení, ale později jej nechali odjet s tím, že věc bude odeslána příslušnému správnímu orgánu

k dalšímu správnímu řízení. Ačkoliv správní řízení nikdy neproběhlo, žalobce následně zjistil, že na základě oznámení o uložení pokuty mu byl proveden záznam jednoho bodu. Součástí správního spisu je část A pokutového bloku série AH/2001 0142967 opatřeného razítkem Statutárního města Ostravy, kde je vypsáno jméno žalobce, jeho datum narození a bydliště, dále, že pokuta byla uložena za porušení povinnosti dle § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, doba a místo a druh přestupku: 20,45, D., O., porušení DZ „B1“ a podpis pracovníka správního orgánu, dále datum 14.9.2007 a výše pokuty 500,- Kč. Dále je součástí správního spisu příkaz Magistrátu města Olomouce ze dne 11.5.2007 č.j. SmOI/AŘMV/2/406/2007/Šu, podle kterého se žalobce uznává vinným, že dne 29.1.2007 řídil osobní automobil v katastru obce Olomouc-Slavonín, kde v důsledku nevěnování se řízení vozidla při vyhýbání se kusu sněhu na vozovce vyjel vpravo na krajnici, kde bočně s vozidlem narazil do svodidel. Po nehodě z místa odjel do autoservisu Hlaváček v Olomouci, odkud byla servisním technikem věc poškození vozidla oznámena Dopravnímu inspektorátu Olomouc a dodatečně šetřena dopravním inspektorátem. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 4 písm. a), ust. § 5 odst. 1 písm. b), ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a spáchal přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, za což se mu ukládá na základě § 22 odst. 8 přestupkového zákona pokuta ve výši 2.000,- Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.6.2007. Dle výpisu z bodového hodnocení žalobce plyne, že za shora popsany přestupek, jehož se měl žalobce dopustit dne 29.1.2007 mu byly zapsány tři body v bodovém hodnocení řidiče a za přestupek, jehož se měl dopustit dne 14.9.2007 (blokové řízení) jeden bod. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 23.9.2010 námitky žalobce zamítl a provedený záznam dvanácti bodů ke dni 8.4.2010 potvrdil. V odůvodnění uvedl k přestupku, jehož se měl žalobce dopustit dne 29.1.2007, že předmětný příkaz byl žalobci fakticky doručen dne 1.6.2007. Dále uvedl, že citace ust. § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona na str. 3 tohoto příkazu odůvodňuje zápis tří bodů, které byly zapsány v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb. Pokud jde o druhý namítaný přestupek, jehož se měl žalobce dopustit dne 14.9.2010, správní orgán I. stupně tuto část žalobcových námitek bezodkladně postoupil orgánu, který mu pravomocně uloženou sankci oznámil, tj. Městské policii Olomouc, který věc postoupil Krajskému úřadu Olomouckého kraje k rozhodnutí v přezkumném řízení. Tento správní orgán dospěl k závěru, že již uplynula zákonem stanovená lhůta k provedení přezkumného řízení, takže nelze ve věci činit jakékoliv další kroky. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že v řízení o námitkách není oprávněn přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, kterými byly uloženy sankce za jednání zařazená do blokového hodnocení a není oprávněn zkoumat, zda přestupek spáchal řidič, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav apod. Skutečnosti popsané v doplnění námitek žalobce ze dne 10.8.2010 pak nemohou být předmětem rozhodování o námitce. Námitky žalobce proto nebyly shledány důvodným. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

V prvním žalobním bodě žalobce brojil proti způsobu, jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s jeho námitkou, že ohledně přestupku ze dne 14.9.2007 nikdy neproběhlo řádné správní řízení a bloková pokuta mu nikdy nebyla uložena, resp. tuto nezaplatil a pokutový blok svým podpisem nestvrdil. Rozsah řízení o námitkách vymezil NSS v rozsudku ze dne 6.8.2009 č.j. 9 As 96/2008-44 tak, že *„Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného*

orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tento akt je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ V intencích citovaného rozsudku tedy správní orgán primárně zkoumá, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů v registru řidičů. V posuzované věci ve vztahu ke shora citovanému přestupku má být tímto podkladem rozhodnutí vydané v blokovém řízení. Rozhodující správní orgán měl sice k dispozici oznámení policie o tom, že se skutek stal a že byl vyřešen v rámci blokového řízení, žalobce však toto tvrzení od počátku správního řízení zpochybňoval. Správní orgán si proto vyžádal část „A“ pokutového bloku a na základě těchto dvou podkladů pak učinil závěr, že jsou dostačujícím podkladem pro záznam jednoho bodu v bodovém hodnocení žalobce. K charakteru blokového řízení lze uvést, že je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem, tj. uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku vyplývají zejména z povahy blokového řízení upravené v § 84 a 85 zákona o přestupcích. V této souvislosti je vhodné poukázat na závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.4.2011 sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého „Rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ust. § 85 odst. 4 větě druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ust. § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona)“. Z části A pokutového bloku, která je součástí správního spisu, nevyplývá, že by žalobce toto „rozhodnutí vydané v blokovém řízení“ podepsal. K důsledkům absence podpisu přestupce na pokutovém bloku zaujímá judikatura správních soudů konstantní stanovisko. Lze zmínit např. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010 č.j. 8 As 68/2010-81, podle kterého: „Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je totiž zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích.“ Na základě citovaných soudních rozhodnutí nemůže v posuzované věci obstát závěr správních orgánů obou stupňů, že pokutový blok v podobě, v jaké se nachází ve správním spise, je relevantním podkladem způsobilým k provedení záznamu bodů v registru řidičů, neboť z jeho obsahu nelze dovodit, že by žalobce stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Stejně tak nelze dospět k závěru, že tento pokutový blok je pravomocným rozhodnutím vydaným v blokovém řízení. Posouzení způsobilosti podkladu pro záznam bodů v registru řidičů je přitom

základním úkolem správních orgánů v řízení o námitkách, jak bylo vymezeno shora citovaným rozsudkem NSS ze dne 6.8.2009 č.j. 9 As 96/2008-44. Na základě shora uvedené argumentace tedy dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti tohoto žalobního bodu.

Druhý žalobní bod směřuje proti příkazu vydanému Magistrátem města Olomouce dne 11.5.2007 č.j. SmOI/AŘMV/2/406/2007/Šu, jenž byl podkladem pro připsání tří bodů v bodovém hodnocení žalobce. Žalobce namítl především nezpůsobilost tohoto podkladu k zápisu bodů, a to pro nepřezkoumatelnost jeho výroku. Žalobci lze přisvědčit v tom, že výrok tohoto rozhodnutí je vymezen velmi neobratně a způsobem nerespektujícím rigidní požadavky pro vymezení skutkové věty, která má precizně formulovat vytýkané jednání tak, aby bylo nezpochybnitelné naplnění skutkové podstaty konkrétního přestupku. Výrokem označeného rozhodnutí je žalobce uznán vinným jednáním, jež je popsáno v první části výroku s tím, že tímto jednáním spáchal přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích, podle kterého (ve znění platném v době spáchání přestupku) *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí nebo na jiných věcech pouze hmotná škoda nižší než 50.000,- Kč, neprodleně nezastaví vozidlo a neprokáže totožnost navzájem včetně sdělení údajů o vozidle nebo neohlásí dopravní nehodu policistovi nebo nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody*. Takto vymezená právní věta obsahuje několik skutkových podstat přestupků, jichž se mohl přestupce podle ust. § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích dopustit. Je pravdou, že skutkové vymezení obsažené ve výroku nevymezuje jednoznačně, kterou z těchto skutkových podstat žalobce vlastně naplnil. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil, že se tohoto jednání nedopustil, resp., že se skutek nestal. Namíтал pouze nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí s tím, že pro možnost alternativního výkladu jeho obsahu nemůže být podkladem způsobilým k zápisu bodů v registru řidičů. Přes sdílené výhrady k obsahu výroku tohoto rozhodnutí krajský soud tento názor žalobce nesdílí. Nutno zdůraznit, že správní rozhodnutí je vždy nezbytné chápat jako celek a jednotlivé jeho části (např. výrok) nelze vytrhávat z kontextu částí zbývajících (odůvodnění). Jako zásadní je nutno vnímat skutečnost, že toto rozhodnutí je rozhodnutím pravomocným a že proti jeho nedostatkům mohl žalobce brojít v odvolacím řízení, což však neučinil. Námitky, které nyní proti shora označenému příkazu vznáší, jsou přesně ty námitky, které rozhodující orgán v tomto typu správního řízení (tj. řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v rejstříku řidičů) posuzovat nemůže, neboť směřují proti správnosti a zákonnosti pravomocného rozhodnutí. Nezpochybňují však, že takové rozhodnutí je podkladem pro záznam, resp. nezpochybňující počet připsaných bodů. Je nutno mít na zřeteli, že žalobce spáchání jednání, jež je mu kladeno za vinu, nezpochybnil a v neposlední řadě také to, že skutkové podstatě, resp. všem skutkovým podstatám vymezeným v ust. § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích odpovídá množství zapsaných bodů v registru řidičů v počtu tří dle tehdy platné přílohy k zákonu č. 361/2000 Sb. Z tohoto pohledu se jeví označené rozhodnutí jako podklad způsobilý k zápisu bodů v registru řidičů, neboť pro počet bodů je přesné vymezení některé ze skutkových podstat přestupku upravených § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích v podstatě irelevantní, když za jakýkoliv zde popsany přestupek by žalobci byly připsány tři body. Druhou žalobní námitku proto krajský soud důvodnou neshledal.

S ohledem na právní argumentaci uvedenou k prvnímu žalobnímu bodu krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 7.200,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 9.200,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 24. ledna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu